

31859

СРЕДБА СО ИЛИЈА ПЕНУШЛИСКИ,
СЛИКАР ОД СКОПЈЕ

Градот не ме плаши

ИЛИЈА ПЕНУШЛИСКИ

- ЧОВЕКОТ И ВО ГРАДОТ МОЖЕ ДА СЕ СОКРИЕ И ДА БИДЕ СВОЈ, ВЕЛИ ИЛИЈА ПЕНУШЛИСКИ, ЧИЈА ИЗЛОЖБА СО УРБАНИ МОТИВИ ВЕЧЕРВА КЕ БИДЕ ОТВОРЕНА ВО УМЕТНИЧКАТА ГАЛЕРИЈА ВО СКОПЈЕ

Во Уметничката галерија во Скопје, вечерва, во 19 часот ќе биде отворена самостојната изложба на Илија Пенушлиски, академски сликар од Скопје.

Тематската преокупација на сите дела (33) кои Пенушлиски ги изложува пред окото на јавноста е свртена кон градот и урбаните предели. Тој ги слика пределите во кои човекот живее, но воедно делата на Пенушлиски нè внесуваат и во еден чуден, имагинарен, мистичен свет. Свет кој постои сам за себе. Во кој како да не се чувствува душата на човекот...

— Никогаш не сум сликал луѓе, вели Пенушлиски. Во претходните мои слики неурбаните елементи беа застапени во помала доза од другиот простор, кој што е дел од природата. Но, ако во една слика има било каква идеја на урбан простор, тоа не значи дека човекот е исклучен од пределите. Тој го гради просторот околу себе како знае и умее, се труди да внесе во него и дел од себе, но колку вслуш...

— Кога човек ќе застане пред вашите слики не може да се ослободи од чувството дека има нешто сенишно во вашите

градови. Како морбидни велови да се обвиткани околу куќите кои човекот си ги изградил за себе?

Се чудам на забелешката дека монте градови по многу нешта наликуваат на страшни сеништа. Зошто, мене градот ни когаш не ме плашел. Се случува тој да не претставува некакво идеално решение каде човекот би требало да живее, но тој и во градот може да се сокрие. И да биде свој.

Колку време ви е потребно да создадете едно дело?

— Сликаам страшно бавно. Тоа од своја страна не значи и квалитет, зашто една слика може да настане и во еден миг, а да биде неповторлива. Но, што можам. Јас едноставно живеам страшно долго е една слика.

— Вие сте еден од ретките уметници кај нас кои го избрале статусот на слободен уметник?

— Тоа е мој избор, и затоа не ми е својствена онаа патетична приказна дека е тешко да се живее од сликарството. Можеби тоа и не е најидеално решение, но мислам дека е најмалку лошо од сите можни. Човек располага со себе си, и во крајна линија може да му припадне на сликарството онолку колку знае, може и умее.

В. Сазлова

ВЕЧЕР, СКОПЈЕ, 23. IV. 1987, 4386, 14,

ОТКРИТИЕ П ВО ОТНОСЕН ВН ТОЧНОС
ОСНЕН ТОКНИУЧА ТАДАД СТ ЗД ИМБЧТОС
ВНСРЕНПВАС ВТМБЧТОС ВН ВТАНОН ВН
(СННТЕНО ВТМБЧТОСОО ЧНОС)